

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388802880/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

gid eders Sjæle vare i min Sjæls Sted! jeg kunde og sammenføje mange Ord mod Eder, og ryste over Eder med mit Hoved.»

Naar Smerten sammenknuger Bryster; naar den ej engang kan faae Luft gjennem Læberne, hvad skal da kunne optøe det stivnede Hjerter, dersom det ikke er en medfølende Vens taase Taarer? Mine rødt overflødigen, og vædede hans Haaud, som jeg havde draget fra hans egen Barm til min. Da aabnedes ogsaa hos den Ulykkelige de Kilder, gjennem hvilke baade Sorgen og Glæden udtømme sig; han støttede sin Pande mod mit Bryst, og græd som et Barn.

Dog ikke længe: han rev atter sit Hoved i Vejret, og Taarerne vendte tilbage til deres lønlige Huler. »Der! der!» raabte han, idet han med vild Heflighed trykkede Papirerne i sin Haaud, »det er Recepter, læseligt skrevne – tydelige at forstaae – specifikke Midler mod Romangriller, Kjerlighed, Troe paa kvindelig Dyd, paa Venskab –» han kastede sig paa en Stol, skar Tænder, og udstødte nogle Toner, som lignede Latter.

Medens jeg læste Papirerne – Breve, hvis Indhold nedenunder skal meddeles – stirrede han uafsladligt paa mig, jeg kunde sige, med misundelige Blikke, og med et saadant modbydeligt, bittersødt Smil, som ofte endnu længe efter Døden sees paa Hjulfrosnes Ansigter.

Det Brev, der laa først for, og ligesom de andre to vel var adresseret til Majoren, men hverken havde Datum eller anden Underskrift end: »Din *** (Elise)» var upaarvivleligt det yngste, og lød saaledes:

»Ja, min Elskede! jeg kan ikke, jeg vil ikke skjule for Dig, at jeg under mit alt for svage Hjerter bærer et lønligt Pant paa vor lønlige Kjerlighed. Min Samvittighed bebrejder mig en Brøde mod min Mand; men Kjerlighed kjender kun een Brøde – Utroskab mod den Elskede; den har kun een Pligt – at gjøre alt for den dyrebare Gjenstand, at hengive den baade Legeme og Sjæl; ja, om det udfordres, at opofre begge Dele. Frans! Du var barnløs, det krænkede mit Hjerter. Har jeg forspildt min Lyksalighed hisset, da gjorde jeg det for at glæde Dig her. Nu, Elskede! har jeg Intet mere at give Dig.»

Det Andet var aabenbar skrevet strax efter hin ulykkelige Maskerade.

»Skeet er skeet,» skriver hun; »men Skjæbnen, den dunkle Skjæbne selv er det, der mod vor Vidende og Villie har ført os til hverandre. Den har selv forenet os – hvo vil nu adskille os? Jeg føler det, jeg